

חגיגה בארז מתים

איזור רחוב העליה בתל-אביב אינו כדיוק המקום המתאים למועדון-לילה. זהו רחוב של חנויות ומיתפרות, שבהם עוברים קשה כל שעות-היום, סוגרים בערב והולכים הביתה לישון. בעצם, אחרי השעה 7 בערב, רחוב העליה שומם לחלוטין, ואפילו קצת מפחיד. אין בו תאורת-רחוב, אין בו עוברים ושבים, אין בו כלום. מדי פעם עוברת ברחוב נידת-מישטרה, שאנשיה מסתכלים בחשדנות על הטיפוף סים המעטים, שבכל זאת מעזים להיראות בסביבה כשעה לא הגיונית, כמו 1 כלילה. באחד הרחובות הנידחים, המסתעפים מרחוב העליה, מצאנו את המסיבה של השבוע. למקום קראו פעם הקרמלין. אחר כך נקרא המקום שירוק. היום הוא נקרא סוף העולם וזה די נכון.

כבר מרחוק אפשר היה לראות שהי מדובר במסיבה מבטיחה. ליד הפתח עמד גברתן, שמנע מכמה ילדים יפים וילדות יפות להיכנס. מכאן אפשר היה להבין שמה שמחכה בפנים שווה בהחלט את הוויכוח עם השומר.

עולים בטור אפל של מדרגות מרופדות. במדרגות ניצב בלונדין יפהתואר, שלחש משהו על אוזנו של צעירי אתלט ושחום בגופיה אופנתית, שם יד על כתפו.

עודד גרמנוב בבוש בחליפה שחורה וענוב בענייבה שחורה, בצילום עם אתי בללי ויעל דגני, שתי נערות שבאו לחגוג את מותו של הקיץ. השלושה הצטלמו ליד ארון-מתים עשוי

עץ. שסימל את טקס האשכבה לקיץ שהסתיים. לא פלא לכן שהמסיבה נערכה במקום שנקרא סוף העולם, שזה, בינתיים הגיגול האחרון של שם המקום. שנקרא פעם, לא פחות ולא יותר, אלא הקרמלין.

משהו מדליק בשילוב הזה של אמנים צעירים וילדות יפות. פעם החיים התחילו בגיל 30. היום הם מתחילים כבר בגיל 20 ומשהו.

הבארמן הציע משקה בנדיכות. כולם שתו מכוסות-זוכית גבוהות וודקה, ג'ין וויסקי. בנות 16 עם בני 20. למטה, המוסיקה סחפה, משתוללת. גם התאורה היתה מהממת. לא כמו בדיסקוטקים העתיקים, שבהם היו הזרקורים המבהבים מעוררים את עיני הרוקדים. כאן התאורה החליפה צבעים ברכות לפי המנגינה.

את התרמילים שלהן למטה, אצל השומר. לא נאה להסתובב עם תרמיל קיבוצניקי בין נערי הגל-החדש במועדון.

לילות היפות היתה בעיה קטנה. לא היה להן איפה לישון כלילה. הן באו לעיר אחרי שסיכמו עם חבר שיישנו אצלו. לפני חצי שעה צילצלו אליו, והוא לא היה בבית. מישהי שואלת צלם אחד אם הוא יסכים להליץ אותן הלילה. הוא עונה להן שלא.

למסיבה יש עוד סיבה. עורך פותח סטודיו חדש לצילום אמנותי. יש

היפהפיה היא חיילת המשרתת בשדה-תעופה צבאי. לידה חנין חביב, שהוא ידיו של עודד, בעל המסיבה. החגיגה היתה אמורה להיערך כשכל המשתתפים לבושים בטוגות יווניות, אולם הבגד המסורתי נלבש רק לקראת הסוף. וגם זאת עשו רק בודדים שהחליטו את מחלצותיהם-לפי-האופה.

שלי גל

נכנסים למועדון עצמו. יש שם בר, מוגז והרבה משקאות. יש שם מוסיקה חדישה, המנוגנת בעוצמה הנכונה, בלי תקליטן פטפטן. בכניסה עמד ארון-מתים מלא חול. הלילה חוגג כאן עודד גרמנוב — אמן צעיר — את מותו של הקיץ. המסיבה תוכננה כך שהמוזמנים יבואו לבושים בטוגות. כל מי שראה את הסרט בית החיות עם ג'ון בלושי, יודע למה הכוונה — מסיבה שבה שותים בלי הרף,

שוכרים בקבוקים ועולים לקומה השנייה עם כן או בת הווג בלי לעשות חשבון. במסיבה של גרמנוב לא עשו אף אחד מהרברים האיומים האלה. כולם רקדו, נכון, אבל אף אחד לא התפשט — חוץ מבודדים, שלקראת הסוף החליטו מחלצותיהם בסרינים לבנים. בקומה השנייה של המועדון מצוי הגג, ושם נחו המוזמנים מהריקודים המפרכים. יש שם כיסאות ושולחנות ובר נוסף, עם שפע בקבוקים. ליד הבר עמדו שלוש נערות יפות, שאיש לא הזמין למסיבה. הן באו לתל-אביב מקיבוץ ברום-הארץ. הן היו יפות מאוד, בנות 17 או פחות, ולבושות כמה שלפי רעתן הוא האופנה הורוקה, השולטת היום במועדונים מסוג זה בתל-אביב. מישהו הזמין אותן לשתות על חשבוננו בתחילת הערב. הן השאירו

אתי בללי חנין חביב, עודד גרמנוב ועוד ידיד הצטלמו על הגג. כשהם לבושים בטוגות. מסיבת-טוגות של צעירים הוללים היתה, כזכור, המסמר בסרט האנרכיסטי בית החיות.